

ΤΡΙΤΗ

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Α. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΚ
Γ. Α. ΒΡΕΤΟΝ
Γ. ΒΑΦΕΙΑΝΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Εν Γαλατῇ, ὁδὸς Ἀρμενικῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀριθμὸς 23.

Διὰ πᾶσαν αἰτην ἀπευθυντέον τοῖς συντάκταις.

ΝΕΟΛΟΓΟΣ

1523 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1874

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ετησίᾳ προληπτὰ ἐν Κωνσταντινουπόλει Φρ. 46
ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ 60
ἐν Αὐστρίᾳ, Ρουμανίᾳ καὶ Ἰαπωνίᾳ 70
ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ρωσίᾳ 90

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται ἡρώδους.

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ.

Ἀγγελίαι . . . πρὸς γρ 2 τὸν στίχ. | Ἐν τοῖς διαφόροις γρ. 10 τὸν στίχ.
Διατίθεσθαι ἐν 8 σελ. 5 | Ἀπὸ Τούρκιας πρὸς γρ. 100.
Διὰ τὴν ἐγγράφην συνδρομῶν ἴδιαι τελευταῖαι σελίδες.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Πολιτικὸν δελτίον.—Περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πολιτευομένων.—**ΒΕΛΓΕΡΙΚΑ**.—Ρωσία ἐκ τῆς αἰθῆς. Ἡ χθὲς. Ἡ πολιτικὴ γλώσσα ἐν Πολωνίᾳ.—Ἰταλία (παράχα). καὶ προσωποκρατίαι ἐν Ρωμανίᾳ.—**ΕΣΠΕΡΙΚΑ**.—Ἡ ἐν Ἰωνίᾳ ἱερὰτικὴ Σχολή (τελὸς). **ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ**.—**ΕΜΠΟΡΙΚΑ**.—Τελευταῖαι εἰδήσεις (τηλεγραφήματα).—**ΕΠΙΦΑΝΕΙΣ** τὸ 93 (συνέχεια).

Κωνσταντινούπολις, 12 αὐγούστου.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

Ἐξ Ἰταλίας ἐπὶ τὴν ἐγγράφον ἀναγγέλλει σήμερον ὅτι τὰ τρία τέτάρτα ἐκ τῶν συλλεγμένων δημοκρατικῶν ἡλεωθήσαν. Καὶ εἰκότως· διότι, ὡς οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἐνθυμίζονται, πολλοὶ ἐξ Ἰταλίας κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας διαφόρους ἐπιστελλάντες ἀνταποκρίσεις ἀρροῦντο πολλὰ παρόδοξα περὶ τῶν γενομένων ἐκείνων πολυπληθῶν συλλήψεων, αἵτινες ἐννοήθησαν ὅτι ὅπως προληφθῶσι μεγάλα καὶ σπουδαῖα πολιτικὰ παραχαῖ καὶ στάσεις. Ἀρκεῖ νὰ παρατηρήσωμεν καὶ πάλιν, ὅτι μεταξὺ τῶν συλλεγμένων ἐκείνων δημοκρατικῶν οὐκ ὀλίγοι ὑπάρχον ἀντιλήψεις εἰς ταῖς παῖδας!

Ἐκτός δὲ τοῦ πολυβουλήτου ἡτῆς κατὰστάντος θέματος τῶν συλλήψεων ἐν Ἰταλίᾳ αἱ ἐκείθεν νεώτεροι ἀγγελίαι ἀρροῦνται καὶ περὶ ἄλλου θέματος λίαν συνήθους καὶ οὐδὲν πλέον καὶ ὡς παρεχόμενος ἐννοούμεν τὴν ληστείαν, ἥτις καίπερ, ὡς τανὺν ἔχει, οὐτὰ σφοδρὰ ἐπικινδύνους, ἐν τούτοις ἀκαθάριστα ὁμηγερέως ἐννοεῖται ὡς ἀσάφεις καὶ κινδυνεῖ νὰ κατακλύσῃ μέγα καὶ ἐν τῶν ὡραιότερων μερῶν τοῦ ἰταλικοῦ βασιλείου. Εἰς ὅσα μέχρι τοῦδε ἐγράψαμεν περὶ τῆς ἐν Σικελίᾳ ληστείας προστίθενται νῦν καὶ ὅσα ἐν μὲν μόνον καὶ λακωνικωτέρῃ φράσει περιλαμβάνει ὁ τηλεγράφος ἀναγγέλλων ὅτι ἡ ληστεία ἀναπτύσσεται ἐν τοῖς περί τοῦ Παλέρμου.

Ἡ προσηχὴ εἰς Ἰταλίαν ἐπισκέψις τοῦ Φραγκίσκου Ἰωσήφ θεωρεῖται γενομένης τετελεσμένης. Μετὰ δὲ τὸν αὐτοκράτορα τῆς Αὐστρίας ὡς καὶ ἄλλοτε ἐφαρμ, προτίθεται νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Βικτωρ Ἐμμανουὴλ καὶ αὐτοκράτορα Γουλιέλμου. Περὶ τούτου ἰδοὺ ὅποιος τινὰς διδοῦσι πληροφορίας ἢ Ἐφημερίς τῆς Ἰταλίας.

Ὁ αὐτοκράτωρ θὰ συνοδεύηται ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Βισμαρκ καὶ τοῦ στρατάρχου Μόλτκε, θέλει δὲ ἐπισκεφθῇ τὴν Φλωρεντίαν, τὴν Ρώμην καὶ τὴν Νεάπολιν. Ἡ ἐποχὴ τοῦ ταξιδίου τούτου εἰσέτι δὲν ὠρίσθη βεβαίως, ἀλλὰ φαίνεται δὲν προκειται νὰ γείνη κατὰ τὸν ὁκτώβριον.

Ἀπὸ τούτων αὐτὰ εὐρωπαϊκὰ δυνάμεις ἀνεγνώρισαν τὴν κυβερνήσιν τοῦ Σεβέρβου ὡς νομίμως ἐκπροσωποῦσαν τὸ φρόνημα τοῦ ἰσπανικοῦ λαοῦ, λίαν παραδόξως ἢ Ῥωσία φαίνεται οὐδὲν διατεθειμένη, ἵνα ἀκολουθήσῃ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ τὸ παράδειγμα τῶν κυβερνήσεων τῶν ἄλλων δυνάμεων, ἀλλ' ἐπιμένει εἰς τὴν προτέραν αὐτῆς ὁδὸν τοῦ ἀπέχῃ παντελῶς καὶ οὐδεμίαν ν' ἀποφαινεῖται γνώμην περὶ τῶν πραγμάτων τῆς Ἰσπανίας.

Πολλὰ μάλιστα ἐφημερίδες τῆς Βιέννης, ἐν αἷς καθηγορηματικώτερον ὁ «Ἡμερήσιος Τύπος» δημοσίᾳ ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἡ μὲν Ῥωσία ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἀναγνωρίσεως ἀπεφάνθη ἡδὴ κατὰ τοῦ Σεβέρβου καὶ ἐν ἐπομένῳ ἔνεκα τῆς τοιαύτης διαθέσεως τῆς Ῥωσίας ἀποβαίνει ἡρῆς ζητήματα σφοδρὰ ἀμφιβολῶν, ἂν καὶ ἡ γερμανικὴ κυβερνήσις δὲν θὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Ῥωσικοῦ ἀνακτοβουλίου καὶ ἐν αὐτῇ ἡ ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἐν ταῖς τελευταῖαις ἡμέραις ὑπὲρ τῆς Ἰσπανίας μοχθήσασα, μὴ ἀφῆρσεν τὸ ἔργον ἡμιτελὲς καὶ ἀνῆλθῃ αὐτὴ ἢν προέκαλεσαν ἀναγνώρισιν. Πρὸς τοὺς διυγχιτισμοὺς τούτους ἀπαντῶν ὁ «Τύπος», λέγει ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς 23 αὐγούστου ἡ ἀναγνώρισις τῆς κυβερνήσεως τοῦ Σεβέρβου ὑπὸ τῆς Αὐστο-ουγγαρίας καὶ τῆς Γερμανίας εἶναι γενομένης τετελεσμένης.

Ὁ ἐν Ναβαρρᾷ ἀρχηγὸς τῶν καλοσυνάτων δυνάμεων στρατηγὸς Δεβέγγα-ραὶ φαίνεται ὅτι σκέπτεται νὰ ἐξελεθῇ τῆς ἀδελφείας ἐν ἡ ἀπὸ τινος χρόνου διατελεῖ. Ἀρεῖς ἐν τῇ Ἑστέλα ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Μεννίαν δώδεκα τάγματα, ὅπως ἀντιπαράταξιν ἐν ἀναγκῇ κατὰ τοῦ στρατάρχου Ζαβάλλα, προήλασε μετὰ τοῦ ἐπιλοιποῦ στρατοῦ πρὸς τὴν Ἀλαβαν. Κατὰ δὲ τὰς ἐφημερίδας τῶν καλοσυνάτων μικροῦ δὲν ὁ στρατηγὸς τοῦ δὸν Κάρλου κατελάμβανε τὴν Μιράνδαν τοῦ Ἑβρου, πόλιν ἀποτελοῦσαν τὸ κέντρον τῶν σιδηροδρομικῶν συμπλεγμάτων καὶ τὴν ἐστὶν τῶν στρατῶν τῆς κυβερνήσεως.

Ὁ Δεβέγγα-ραὶ φαίνεται προτιθέμενος ν' ἀπειλήσῃ ἀλλήλοδιαδόχως πᾶσας τὰς σιδηροδρομικὰς γραμμὰς τοῦ Ἑβρου. Ἐκτός δὲ τούτου αἱ καλοσυνάται προσδοκῶσιν ὅλον ἐν ἀπειλοῦντες νῦν μὲν ταύτην, εἴτα δ' αὖθις ἐκείνην τὴν πόλιν, καὶ νῦν δ' ἔχουσι στενότερα ἀποκρίσεις περὶ τῶν Βικτωριαν, πόλιν ἢν ποτε ὁ Κόγχαν ἐν τῇ κατὰ τῆς Ἑστέλας ἐκστρατείας αὐτοῦ εἶχεν ὁρίσει ὡς τὸ κέντρον τῶν ενεργειῶν του, ὡς αὐταὶς δὲ πολιορκίας βρομαδρίζουσι καὶ τὴν Πουέρσεραν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΠΟΛΙΤΕΥΟΜΕΝΩΝ.

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀθηνῶν. Ἐπικρατεῖ καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ παρὰ τοῖς ἔξω Ἑλλήνων ἡ ἰδέα, ὅτι τὸ νέον τῆς Ἑλλάδος βασιλεὺς οὐκ ἔλαττον διέταξε τὸν μέχρι τοῦ νῦν πεντηκονταετησίᾳ οὐκ ἀνεξάρτητον βίον. Τὴν ἰδέαν δὲ ταύτην ἀποκατέστησαν πρὸς τὴν ἐξ ἡμετέρων πάλαι καὶ ποικίλῃ περιστατικῇ, τὰ μὲν τυχαία τὰ δὲ ἰδιόζοντα εἰς τὸν ἱστορικὸν τῆς Ἑλλάδος καὶ μεσημεριανὸν λαόν, ὅστις οὐδέποτε ἐμείνεν ἀκίνητος καὶ ἥσυχος ὡς μένουσιν ἐπὶ αἰῶνας οἱ τῆς Ἀσίας καὶ οἱ τῶν ψυχρῶν κλιμάτων λαοὶ καὶ οὐδέποτε ἀπέλειπεν ἡ μετεβλεπὼν τὸν ἱθνικὸν αὐτοῦ χαρακτῆρα. Ἀἰεὶ σημεῖωσις εἶναι ἡ περὶ τοῦ χαρακτῆρος τούτου πίστις τινῶν, ὅτι αἱ Ἀθῆναι εἰσὶν οἱ Παλαιοὶ τῆς Ἀνατολῆς, ὡς οἱ Παρσίοι Ἀθῆναι τῆς Δύσεως.

Κράτος μικροσκοπικόν, ἀνεξάρτητον καὶ συνταγματικὸν ἐπὶ τῇ ἀκρᾷ τῆς νοτιανατολικῆς Εὐρώπης, καθ' ἣν ἀμάρχει ἐπὶ ἡ μοναρχία εἴτε ὑπὸ τοὺς ἀσιατικούς τῶν Δερβίων εἴτε ὑπὸ τοὺς εὐρωπαϊκούς· τὸν Κάρλου τύπου, εἶναι τὸ σπάνιον καὶ παραδόξον διὰ τοὺς πολλούς· τὸν λόγον τὸ αἰῶνος, καὶ σχεδὸν ἀπείσταντον εἰς τὴν μεγάλην πολιτικὴν τῆς μοναρχικῆς Εὐρώπης, ἥτις εἶπε πολλὰς ὅτι ἡμῖν ἔσται παραμυθία τὸ μὲν ὑπὸ τῶν σχολαστικῶν ἀρχαιολόγων, τὸ δὲ καὶ μᾶλλον, ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου τῶν κατωτέρων ἡρώων νὰ ἀνιῇται ἐν μέσῳ μεγάλων μοναρχικῶν μὲν μικρὰν κατασκευασμένην ἐπαρχίαν πλήρη ἀρματωδῶν καὶ κληρῶν ἐν βασιλείᾳ, καὶ νὰ τὸ πρὸς τὴν διὰ τῶν πολιτικῶν ἐλευθεριῶν τὰς ὑπολαί δὲν εἶχεν εἰσέτι οὐτὴ ἡ Αὐστρία οὐτὴ ἡ Ἰταλία οὐτὴ αὐτὴ ἡ Γαλλία.

Τοῖς πολλοῖς τῶν λόγων τοῦ αἰῶνος τῶν πολλοῦ τῶν πλουσίων μάλιστα τῶν ἀδελφῶν, ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων ἐστὶν ἄνωτος. Ἐνθυμίζομεθα μαθητὰς αὐστριακοῦ Λυκείου κατὰ τὸ 1849 ἀγνοῦντας ἀνὴρ ὑπὲρ ἐν ἑλληνικὸν βασιλεῖον. Εἶναι δὲ ἀδύνατον ἡ λανθάνειν πρὸς τὴν ἐπὶ τῇ ἱστορίᾳ περὶ πολιτικῆς ἀπορροῦς λαοῦ ἢ περὶ τῶν πολιτευομένων αὐτοῦ, ἔαν ἀγνοῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ λαοῦ τούτου, τὴν ἀρχαίαν, καὶ ἰδίως τὴν νέαν, καὶ ἰσχυρότερον τὸν ἰσχυρότερον αὐτοῦ βίον τὸν τε πολιτικὸν καὶ τὸν κοινωνικόν.

Ἰδοὺ διατὶ ἀπεκατέστη ἐν ἀρχῇ τῆς διαστροφῆς περὶ τῶν Ἑλλήνων ἰδέαν πρὸς τὴν ἐξ ἡμετέρων πρὸς πολλὴν αὐτῶν βλάβειν.

Καὶ ἀλλ' ὅμως ὁ πολὺς κόσμος γινώσκει ὅτι ἡ Εὐρώπη μόνον ἀπληροῦσται τοῦ «Ἑλλήνων» καὶ αὐτοὶ εἰσι γίγες (χαρτοπαίχτες, κλέπται) ὅτι κατὰ τὸν Πρὸς «Ὅστιν» ἐνενοῦνται τὰς ἀγγλικὰς λίρας ἵνα διανεμηθῶσιν αὐτὰς ὡς λαφύρα, καὶ ἔχουσι τὴν greca fides (ἑλληνικὴ πίστις—ἀπιστία) ἐν ἐξολοφθόνῳ τὸν πρῶτον αὐτῶν ἡγεμόνα, τὸν λανθάνοντα καὶ πρῶτον τῶν νεωτέρων «Ἑλλήνων Καποδίστριαν, ἐπὶ κατέφαγον ἀνεπιστρεπταὶ τὰ δάνεια τῶν Ὁλλανδῶν καὶ τῶν Ἀγγλῶν κατὰ τὸ 1824 καὶ 1825, ὅτι κατεπατήσαν τὰ 60 ἑκατομ-

μύρια τῶν πρώην εὐεργετῶν, ὅτι δέκα ἐπαυσαίσεως διέταξε κατὰ τὸν χρόνον τῶν βασιλέων Ὁθωνος, οὗτο τοῦ εὐεργέτου αὐτῶν καὶ κορυφῆς τῶν φιλελλήνων Λουδοβίκου τῆς Βυαρίας, ὅτι ἐνῆργησαν σὺν τῇ τῷ στρατῶνος (τῷ 1843) ὡς ἀντικαταστήσῃ τὸν Ὁθωνα διὰ τινος πρῶτον προγεγραμμένου ὁποδοῦ τῆς Βλαχίας Ῥωσικοῦ πράκτορος, ὅτι ἐδίδωσαν ἐκ μαζῆς ἀγνοήσαντες τὸν εὐεργέτην αὐτῶν Ὁθωνα, ὅστις πρῶτος ὠργάνισεν διοικητικῶς τὸν ἄγρον τούτων τόπων, πρῶτος εἰσήγαγε καὶ ἐδίδεκε τὰ ἔλθον, τοὺς χορτοὺς καὶ τὰ θέατρα τοῦ πολιτισμοῦ, τοῖς νόμοις, τὰς ὁδοὺς, τὸν τηλεγράφον, τὰ ἀπομύρια, τὸ πανεπιστήμιον, ὅστις ἔδωκεν εἰς τοὺς ληστὰς καὶ αἰ τοὺς κλέπτας τὸ σύνταγμα τοῦ Βελγίου. Τέλος ὁ πολὺς κόσμος γινώσκει περὶ Ἑλλήνων ὅτι ληστεῖται καὶ δολοφονοῦνται ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ ὀλίγας ὥρας ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀγγέλους καὶ ἱταλούς περιηγητὰς ἐξ ὑπερβολῆς μάλιστα πολιτικῆς ὡς ὑπεστρέφθη ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς βουλαῖς, καὶ οἱ φιλελλήνων καὶ ἑκείνων τῆς δημοκρατίας καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βουλῇ τῶν βασιλέων Γεωργίου, ὅστις ἐθυσίαν τῆς ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ μετῴθι αὐτοῦ τὸ ἀκάνθινον στέμμα τὸ ἀνακόρου τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Δεκελείας καὶ τοῦ Mon Repos γάρν τῶν Ἑλλήνων εὐδαίμονας, ἢ ὅμως παρεκκλίνει πρὸς τὴν ἐξοχὴν φιλελευθέρων καὶ ἀκόλαστον αὐτῆς πολιτείαν.

Ἡ Ἑλλὰς, κυρίως διὰ τὴν γεωγραφικὴν αὐτῆς θέσιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ κατὰ τὴν διὰ τὴν στρατηγικὴν εἶναι χώρα ὅλην τῶν ἡμετέρων σπουδῶν κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ Ὀθωνος. Αἱ δὲ καθηγορήσεις ἀς ἀπῆλθον ἡμῶν ἀνῶτερον μετὰ ἀσταντικῶν, ὡς εἰπὼν ἀκατέστη, ἐπαυσαίσεως δυνάμεις καὶ ἐπαυσαίσεως καὶ διαδίδονται δημοκρατικῶς οὐκ ὑπὸ ξένων μόνον, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων, ὡς τινες φρονεῖσιν δὲ ἐπιτρέψει αὐτοῖς πᾶν εἶδος πολεμικῆς προκειμένου νὰ καταβάλλωσι τοὺς ἰσχυροὺς ἀντιπάλους. Μικρὸν παράδειγμα ἀλλὰ καταπληκτικὸν περὶ τοῦ πόσου ἐπιφέρει ἡ κατωτέρω εἰς τὸ κοινὸν πνεῦμα ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμεν, ὅτι Ἀγγλίδες τινες περιερχόμενοι ἐπὶ τὰς Ἀθῆνας ἐγεμμάσθησαν ἔχουσαι εἰς τὸ πλεῖστον ἔτοιμον τὸν ῥεβόλον, ὅπως νὰ πιστεύομεν, δὲν ἔβλεπον οὐτὴ τὴν Κλαυδία τῆς Ἰταλίας οὐτὴ τὴν δημοκρατίαν τῆς Ἑλλάδος ἢ τῆς Αμερικῆς.

Τοιαῦτα φρονεῖσιν περὶ Ἑλλήνων ἡ πλειοψηφία τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν, ἵνα δὲ καὶ ἡ τῶν Ἑλλήνων. Ἐὰν προσδοκῶμεν δὲ ἀπὸ δεκαετίας συμβαίνει ἐν τῷ τόπῳ τὴν ἐνεστώσαν τῶν οἰκονομικῶν κατὰστασιν, τὰ τοῦ Λαυρίου διελθῇ καὶ ἰσχυροτέρως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν ἐκταραχὴν δὴσιν τῆς ἰσχυροτέρας πολεμικῆς τῶν κομμάτων, ὅπως περὶ μόνον αὐτῶν ἀμελείας διὰ παντὸς ἔργον μέσου, ὅλοιον ἔχει βεβαίως τὸ παρόντα τῆς ἑλληνικῆς πολιτείας ὑπὸ τὴν ἀβυσσίδα τῆς αὐτῆς φάσιν.

Ὁ Ἑλλὴν ὅμως ἢ καὶ ὁ ξένος ἐν Ἀθῆναις ζῶν, ὁ μετὰ τῶν προσώπων ἀναστρεφόμενος, ὁ γινώσκων τὰς διαίσεις καὶ τὰς ἀποφάσεις τῶν πολιτικῶν μερῶν καὶ

τὰς αἰτίας ἐξ ὧν αὐταὶ ἐπὶ τῆς αἰτίας, ὁ γινώσκων ἐκ μελέτης τοῦ ὁθωνος καὶ τοῦ εὐεργέτου αὐτῶν καὶ κορυφῆς τῶν φιλελλήνων Λουδοβίκου τῆς Βυαρίας, ὅτι ἐνῆργησαν σὺν τῇ τῷ στρατῶνος (τῷ 1843) ὡς ἀντικαταστήσῃ τὸν Ὁθωνα διὰ τινος πρῶτον προγεγραμμένου ὁποδοῦ τῆς Βλαχίας Ῥωσικοῦ πράκτορος, ὅτι ἐδίδωσαν ἐκ μαζῆς ἀγνοήσαντες τὸν εὐεργέτην αὐτῶν Ὁθωνα, ὅστις πρῶτος ὠργάνισεν διοικητικῶς τὸν ἄγρον τούτων τόπων, πρῶτος εἰσήγαγε καὶ ἐδίδεκε τὰ ἔλθον, τοὺς χορτοὺς καὶ τὰ θέατρα τοῦ πολιτισμοῦ, τοῖς νόμοις, τὰς ὁδοὺς, τὸν τηλεγράφον, τὰ ἀπομύρια, τὸ πανεπιστήμιον, ὅστις ἔδωκεν εἰς τοὺς ληστὰς καὶ αἰ τοὺς κλέπτας τὸ σύνταγμα τοῦ Βελγίου. Τέλος ὁ πολὺς κόσμος γινώσκει περὶ Ἑλλήνων ὅτι ληστεῖται καὶ δολοφονοῦνται ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀσίᾳ ὀλίγας ὥρας ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἀγγέλους καὶ ἱταλούς περιηγητὰς ἐξ ὑπερβολῆς μάλιστα πολιτικῆς ὡς ὑπεστρέφθη ἐν ταῖς ἀγγλικαῖς βουλαῖς, καὶ οἱ φιλελλήνων καὶ ἑκείνων τῆς δημοκρατίας καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Βουλῇ τῶν βασιλέων Γεωργίου, ὅστις ἐθυσίαν τῆς ἡσυχίας καὶ εὐτυχίας αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ μετῴθι αὐτοῦ τὸ ἀκάνθινον στέμμα τὸ ἀνακόρου τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Δεκελείας καὶ τοῦ Mon Repos γάρν τῶν Ἑλλήνων εὐδαίμονας, ἢ ὅμως παρεκκλίνει πρὸς τὴν ἐξοχὴν φιλελευθέρων καὶ ἀκόλαστον αὐτῆς πολιτείαν.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι πολιτευόμενοι εἰσὶ πάντες, ἐκτός ὀλίγων ἐξαιρέσεων, πρακτικοί. Τέκνα τῶν πολιτικῶν καὶ ἀρματωδῶν τῶν ἀγῶνς τῆς αὐτονομίας, ἐκλεγονόμενοι ἐκτός πάλιν ὀλίγων τῶν ἐκλεγονόμενων ἐκλεγονόμενοι μάλλον ἢ τὰς τοῦ κοινῶν ἀρετῆς ἐκείνων. Τότε, κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ πολέμου, ἐγένετο τῆς καὶ ἐξ ἀνάγκης ἐνάντιος τῶν ἀντιπάλων πρὸς τὸν τῆς πολιτικῆς ἀνατροφῆς, ὁ προσωπικὸς χαρακτῆρ. Ὁ πλοῦτος τότε καὶ ἡ εὐχέλεια ἦσαν μέγα τυχεῖς, σήμερον κατέστησαν σκοπὸς τοῦ πολιτικοῦ βίου. Ἡ ἑλλειψίς τῆς πολιτικῆς ἀνατροφῆς καὶ μάλιστα τῆς κοινωνικῆς, ἀρκεῖ ἀπὸ ὁποῦντο ἀκούει τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐπαυσαίσεως ἀντὶ τῶν ἑλλήνων, καὶ τοιαύτῃ φρίκῃ ἀκούει τὴν δημοκρατικὴν τῆς Ἑλλάδος γλώσσαν. Ἐν ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχει ἀδρότης κοινωνικῆς καὶ ὑψηλῆς τοῦ καλῆς νοήσεως συνέληψης (καὶ ὑπάρχει βεβαίως πολλὰ πρὸς τὸν τόπον), ἀλλ' ἐπὶ ταῖς κατὰ τὴν οὐσίαν μὲν εἰς τὸν ἥλικον χαρακτῆρα, κατὰ τὸν τύπον δὲ εἰς τὴν μετὰ τῆς Εὐρώπης συγκοινωνίαν, καὶ εἰς τὴν ἑαυτοῦ καὶ ἀλλοτῆς ἐκπαίδευσιν.

Ἐπειδὴ ἔνεκα τῶν πρώτων ἐπὶ μοναρχίας καὶ τῆς ἀντικεινῆς συνταγματικῆς βασιλείας ἐρίδων καὶ βρῆσαν δὲ ἐν ἑμῶν καὶ πρὸς ἀντικεινῆς ὁλικῆς καὶ πρὸς ἐκμετάλλευσιν τῆς χώρας (ἡ περὶ μεταλλίων πρακτικὴ ἰδέα χρονολογεῖται μὲν ἀπὸ δεκάτων καὶ τὰς πρῶτα ἐνέει χιλιάδες σινοῦ δρομολογίου, τὰ μόνον μέχρι τοῦ νῦν ἐν Ἑλλάδι, ὑπάρχοντι ἀπὸ τριετίας), δὲν ὑπῆλθεν οὐδὲ ὑπάρχει εἰς διὰ τὴν νομοσύνην καὶ τὴν δραστηριότητα τῶν κατωτέρων σταθμῶν ἄλλο προχωρότερον ἢ τὸ πολιτικόν. Ἐντεῦθεν οἱ πλείστοι τῶν τε λόγων καὶ τῶν ἀμαθῶν ἐστράφησαν εἰς τὴν δημοσίον ὑπερηβάν ὡς ἐργὸν βιοποικίαν. Εὐτυχῶς στερροὶ ὑπῆρχον οἱ ἐκουσίως ἐκπαιδευθέντες καὶ τὴν τὴν ἐπιδιώξαντες εἰς τὴν ἀλλοδαπῇ αὐτοὶ δὲ εἶναι ἴσως καὶ οἱ φρονιμώ-

τεροι σήμερον, θεώμενοι τὰς δυσπραγίας ἐξ ὧν οἱ ἄλλοι κατατρεγόμενοι καὶ ἀποβιβάσαντες δικαίως ἢ ἀδικίως τὰ παθήματα ταῦτα εἰς τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν ἀνικηρίαν τῶν πασῶν.

Ἐκ τῆς μεγάλης καὶ δυσαναλόγου πρὸς τὴν πολιτικὴν αὐτοῦ τῶν μνηστῶν τὰ κόμματα ἐπιδύσαν ἑκαστον ἀφῶνός· τοὺς στρατοὺς αὐτῶν κατὰ τὸ ὑποδίστατον μάλιστα προσωποπικόν. Ἐντεῦθεν αἱ ἀνάγκαι ἡτῆσαν, τὰ μέγα τῆς ἐκπονήσεως ἡτῆσθησαν κατ' ἀνάγκην, καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν πολιτευομένων ἡλλοίωσε καὶ διέφθιεν τὸν σκοπὸν τῆς ἐξουσίας ὃν ὀρεῖται νὰ ἐπιτύχῃ, ἥτοι τὸ γενικὸν συμφέρον, διότι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον δὲν μένει κίβρις ἐκ τοῦ μεγάλου καὶ πυκνοῦ ἀνταγωνισμοῦ.

Τὰ αἵτια ταῦτα τῆς στρεβλῆς πορείας εἶναι τὰ μικρότερα καὶ τὰ δευτερογενῆ. Ἡ σχολὴ τοῦ Ὀθωνος ἐμάρτυρε χαρακτῆρας ἀμειβόμενος, διότι κατεπείσε τὸ φυσικὸν τῶν Ἑλλήνων πνεῦμα καὶ τὸ διάστημα, ἡ δὲ μετὰ τοῖς τοῖς 1862 εἶρε τὸ ἔθνος ἀνέτοιμον. Οἱ πλείστοι τῶν ἀναβιβέντων ἐκ τῆς μεταβολῆς, ἀρκεῖς τὸ πρὶν καὶ πρῶτον πᾶσι ἐνέργως πολιτευομένοις, ἦσαν λίαν ἀσθενεῖς καὶ λίαν πτωχοὶ καὶ εἶχον ἀνάγκην ταχεῖς ἐνισχύσεως διὰ πνεύματος μέσον ὅπως προκαταλάβωσι θέσιν μετὰ τὸ πλῆθος τῶν συναγωνιζομένων. Ἐὰν παντὶ ταῦτα μέγα παρεῖχεν ἡ ἐξουσία· αὐτὴ δὲ οὐκ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν πολιτευομένων, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξωτερικὴν μόνον ἐφαρμογὴν φαίνεται ὅτι ἀποβαίνει τὸ γέρας τῆς δημοτικότητος ἀσχετῶς πρὸς τὴν ἀληθῆ ἀρετὴν καὶ ἱκανότητά. Ἡ δημοτικότης ὅμως ἔχει πολλὰ ἐλαττώματα, καὶ πολλοὶ κινδύνους, καὶ δύναται νὰ ὑποκρίνῃ μεγάλην ὑποκρισὶν καὶ μεγάλην διαφροσύνην.

Οἱ ἐν Ἑλλάδι πολιτευόμενοι εἰσὶ κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἡτῆσαν δημοτικοὶ καὶ διαφέρουσιν μὲν κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς φιλοφροσύνης καὶ τοῦ βεβαίου, δὲν δύνανται ὅμως ν' ἀπορῶνται τὸν ὅλον τῆς δημοτικότητος καὶ τῆς μεγαλοφροσύνης, διότι ἄνευ τῶν προσόντων τούτων οὐτε πλειοψηφίαν ἀποκτοῦσιν οὐτε εἰς τὴν ἐξουσίαν ἀνιῇσιν. Ἐντεῦθεν προκύπτουσιν αἱ καταστροφῆς περὶ τὴν διαχείρισιν, καὶ ἡ ἀνοχὴ τῶν πατρῶων πρὸς τοὺς πελάτας, πρὸς πᾶσαν ἐξαχρεώσεως οὐκ ὀλίγον σπουδαία.

Συνήθως οἱ τὴν ἄρξιν δημοτικότητα καὶ τὴν ὁμοθυμῶν ἐπιδίωξιν ἐπιδιώκοντες εἰσὶν οἱ μάλλον κίβδηλοι καὶ ο

ἄλυσαν αἱ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς του χοιδοῦ
μαί, παρόντων τοῦ κ. προξένου καὶ πολ-

